

Lezen: Jesaja 60:1-9

Tekst: Jesaja 54:2

Lieve mensen,

Ken je dat gevoel? Dat je op een camping komt. Na een lange reis. Vermoeid. En dan die spanning. Hoe groot is de onze plek? Past de vouwwagen? Misschien nog één of twee slaaptentjes er naast? Is er dan nog ruimte om te zitten? En voor je auto?

Vooraf in Italië heb ik het regelmatig meegemaakt. Dat je zo'n beetje moet vechten voor iedere vierkante meter. Zeker als ze niet zo duidelijk afgebakend zijn. Maar ook in Frankrijk. Ik herinner me een plek die zo klein was, afgebakend met hegjes. Dat we niet eens op onze plek konden zitten. Je hebt de neiging de heggen te negeren. De plek met geweld ruimer te maken. Maar ja, je buren wil je te vriend houden.

Je buren te vriend houden, daar waren de Israëlieten in de tijd van Jesaja niet echt mee bezig. Ze waren gedeporteerd. Zaten in ballingschap. Jeruzalem zag er uit zoals sommige Syrische steden nu. Helemaal in puin. En dan profeteert Jesaja dat ze zullen terugkeren. Dat Jeruzalem weer tot zijn bestemming zou komen.

Die bestemming? Het is de bestemming van ieder mens: God representeren op aarde. Zijn licht laten schijnen. De Joden hadden in het bijzonder die roeping. Abraham had het al

gehoord. Ik zal jou zegenen om anderen in die zegen te laten delen. Die belofte is aan het volk van God gegeven. Dat lees je ook in Jesaja 60. De belofte dat Jeruzalem hét oriëntatiepunt voor heel de wereld zou zijn. De plek waar de hemel de aarde raakt. De plaats vanwaar God deze wereld leidt. Door mensen, die koningen zijn om zijn heerschappij te laten zien. In de tijd van Jesaja dachten ze dat dat vooral door veroveringen zou plaatsvinden. Onderwerping van de vijand.

Maar Zacharia voorspelde al: niet door kracht, niet door geweld, maar door mijn geest. (Zach.4:6) In Jezus Christus krijgt dat gestalte. Hij laat zien hoe je als mens namens God kunt leven. De roeping van Adam en Abraham kunt volgen. Beeld van God ben je door te dienen. Je wint van de krachten in deze wereld door je klein te maken. Je neemt machten de wind uit de zeilen door anderen de voeten te wassen. Jezus wint door te sterven. En geeft ons daarmee het voorbeeld.

God krijgt in jouw leven voet aan de grond, als het goed is. De Geest is uitgestort en dus geldt voor jou de roeping die ooit voor Jeruzalem gold: wees licht voor deze wereld. En zegt onze tekst ineens iets tegen jou en mij!

...

Maak ruimte voor je tent. Span het tentdoek wijder uit. Dat is de opdracht die je krijgt. Verleng de touwen. Sla haringen in de grond.

Slide Plaatje van een bedoeïentent

In de tijd van Jesaja waren tenten bedoeïententen. Die waren opgebouwd uit losse doeken. Losse dierenvellen. Een beetje zoals dit plaatje. En het mooie van zo'n tent is: er is altijd plek! Je kunt gastvrij zijn. Mensen uitnodigen. Je spant er gewoon een doek bij. En zomaar kunnen mensen aanschuiven aan tafel. Ze kunnen droog slapen. Met je samenleven. Delen in jouw zegen.

En dát is de opdracht die ooit Abraham al kreeg. Mensen laten delen in je zegen. Die opdracht wordt hier weer herhaald. Met een prachtig beeld: span je tent wijder uit. Plaats er doeken bij. Nodig mensen uit in je leven.

Zo kom ik voor vandaag tot deze boodschap:

Slide **Maak ruimte**

Slide In je hart

Wil je ruimte maken, dan moet je eerst zelf die ruimte zien. De Joden in de tijd van Jesaja kregen prachtige beloften. Ze zouden uit ballingschap naar huis keren. Ze zouden hun stad mogen herbouwen. God laat ze niet alleen. Ze zouden weer oogsten van hun eigen land.

De belofte die jij krijgt van Jezus is nog groter. Dat gaat heel diep. Je wordt gezien, gewaardeerd. God vindt jou de moeite

waard. Je wordt zelfs tempel van zijn Geest. Zo waardevol vindt hij je. Een tempel is een plek met uitstraling. Daar raakt de hemel de aarde. God is in jou aanwezig. Zo mooi vindt hij je.

Dat is wat Jezus komt vertellen. En komt doen. Hij bevrijdt je van de macht van de zonde. En dus mag je vrijuit leven.

Het is belangrijk om dat te beseffen. Wat de Geest allemaal met je doet. Ook is het goed om tot je door te laten dringen, dat jij dat zelf niet verdiend of bereikt hebt. God doet dat in je. Hij veroordeelt je niet als je fouten maakt. Hij houdt van je zoals ouders van hun kinderen: onvoorwaardelijk.

Jezus appelleert aan dat besef. In de Bergrede bijvoorbeeld. Vredelievend zijn. Genadig. De andere wang toekeren. Van je vijanden houden. Zuiver omgaan met anderen, zonder bijbedoelingen. Vergevingsgezind leven. Gunnend zijn. Niet oordelen.

En elke keer linkt de Heer dat aan de zegen van God. Zoals God voor jou zorgt, zorg zo ook voor de ander. Hoe krijg je dus ruimte in je hart? Door opmerkzaam te zijn op de zegen die de Heer je geeft. Als je naar de bloemen en de vogels kijkt. Hoe God al voor hen zorgt. Ja, nog veel meer zorgt hij voor jou. Kijk om je heen, de komende tijd, als je er op uit trekt. Zie de macht van de Heer. Dat die Heer nog veel beter voor jou zorgt. Je Vader in de hemel.

Het gaat dus om besef van genade. Je bent een bevoorrecht mens als je Jezus kent. Als je je door hem gezien weet. Dat besef geeft ruimte in je hart. Voor anderen, die Jezus niet kennen. Voor anderen, die het veel minder hebben dan jij. Je wilt graag een licht voor ze zijn in de donkerte van hun bestaan.

Het avondmaal geeft je dat besef weer. Als je beseft wat brood en wijn betekenen. Dat ze symbool staan voor gezien worden, vergeving, aanvaarding en stimulans. Voor richting in je leven, een bodem onder je bestaan. Als je dat beseft, dan komt er ruimte.

Ruimte in je hart. Zet je tent wijder, dat begint met: besef. Hoe goed je het hebt. Hoe gezegend je bent. Dan wil je delen van je zegen. En dan wordt het heel praktisch.

Slide In je leven

Waar je voor moet oppassen, is dat je hier begint. Dat je in de actie schiet. Het moet namelijk wel echt zijn. Het moet uit je hart komen. Anders houd je het niet vol. Dus het begint bij ruimte in je hart. En dan volgt de ruimte in je leven vanzelf. Echt, je merkt het in de praktijk als je ruimte hebt in je hart.

Ik kwam een prachtige tekst tegen op social media:

Slide grotere tafel (afbeelding)

Daarmee is al zoveel gezegd. Dat is hoe zegen werkt in de praktijk. Ontvangen is gelijk aan delen. Aan geven. En dat doe je dan niet om mensen te bekeren. Nee, Jezus zegt het zelf in de Bergrede: geven zonder iets terug te verwachten. Geen bijbedoelingen. Je doet het uit liefde voor je medemens. En ten diepste als dankbaarheid aan God. Dat is je diepste motief.

En natuurlijk kan het zijn dat mensen je gaan vragen: waarom doe je dit. En dan hoef je niet te zwijgen. Maar het is niet je eerste doel om mensen tot geloof te brengen. Je eerste doel is mensen laten delen in de zegen die jij kreeg.

Dus kijk goed om je heen. Voor wie kun jij een naaste zijn. Iemand in je vriendenkring, die een hart onder de riem nodig heeft? Iemand bij jou uit de straat, die net door een scheiding in de bijstand gekomen is? De vluchteling die in jouw wijk een huis heeft gekregen? Of die man die altijd op het bankje in het park slaapt? Die depressieve zuster in de kerk, die helemaal niets vrolijks in je leven brengt, maar die het zo zwaar heeft nu? Voor wie kun jij een naaste zijn?

Ik moet eerlijk zeggen: ik vind dat best moeilijk. Ik heb de neiging om mijn hart toe te sluiten. Voorbij te lopen aan nood. Een muur om mijn privacy heen te bouwen. Gezellig optrekken met degenen die ook mij iets te bieden hebben. Elke keer weer moet ook ik terug naar het eerste: ruimte in je hart maken. Leren kijken met de ogen van Jezus. Dat lukt alleen als ik me weer laat doordringen van genade: dat Jezus

ook zo naar mij kijkt. Dan alleen krijg ik kracht en moet om muren af te breken. Om mijn tafel te vergroten.

En dit prachtige beeld van Jesaja over die bedoeïenentent. Dat beeld helpt mij. Die oproep. Gastvrijheid in je hart en in je daden. Zegen ontvangen om tot zegen te zijn. Vergroot de plaats van je tent. Zet hem ruim op. Laat mensen toe in je leven.

Slide In de kerk

Die roeping hè. Die ieder mens sinds Adam, Abraham en ook sinds Pinksteren heeft. Die roeping geldt ook voor ons als kerk. Naar aanleiding van deze tekst vraag ik me ook altijd af, hoe we dit als kerk vormgeven. Hoe we de tent van de gemeente verder kunnen uitspreiden.

We willen graag inclusief kerk zijn. Dat hebben we een tijdje geleden op een gemeentevergadering expliciet uitgesproken. Heel concreet betekent dat: waar maak je je druk om? Waar leg je accenten? Hoe ga je om met wat *jij zelf* veilig en vertrouwd vindt? Welke discussie zijn het waard om te voeren?

Ook de kerk is geroepen om licht voor de wereld te zijn. Jeruzalem is vaak beeld van de kerk. Nou, hoe spreiden wij hier de tent wijder? Hoe geven we vorm aan gastvrijheid? Hoe verzetten we de tentpinnen, zoals de tekst zegt, zonder enige terughoudendheid?

Het zou al heel wat zijn als we deze vragen in ieder geval voor in onze gedachten hebben. Als we nadenken over kerk-zijn vandaag. Als we onze diensten beleggen, de kringavonden plannen, het nieuwe seizoen weer vorm gaan geven.

...

Ik ga afsluiten

De vakanties beginnen bijna. We trekken er op uit in deze wereld. Ik hoop, dat je af en toe op vakantie nog aan deze tekst van Jesaja denkt. Het gaat om een paar dingen:

- Slide Je tent wijder uitspreiden betekent:
- Mensen laten delen in jouw zegen
 - Let dus op de zegen van God: neem deze vakantie tijd om te re-creëren: laat je opladen door Gods Geest.
 - Dan kun je ruimte maken voor anderen: in je hart, je leven en je kerk
 - Zo kom je tot je bestemming: licht van de wereld, zout van de aarde

Amen